

Arrest

nr. 133 224 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juli 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 10 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 28 augustus 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

*U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Omalo (Georgië) en behoort tot de etnische groep van de Kisten. Op 25 juli 2010 werd u vanuit Sint-Petersburg door een smokkelaar per wagen naar Brest gebracht. U overnachtte er en reisde vervolgens door naar België. Op 27 juli 2010 kwam u in België aan. U vroeg er dezelfde dag voor het eerst asiel bij de daarvoor bevoegde instanties. Op 13 juli 2011 werd u door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. U stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die voormelde beslissing bij arrest van 13 oktober 2011 bevestigde. Op 5 januari 2012 vroeg uw (nagereisde) partner, **M.(...) D.(...)** (O.V. 6.661.753) voor het eerst asiel in België. Op 29 maart 2012 werd hem door het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Bij arrest van 27 september 2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zonder België te hebben verlaten, vroegen u en uw partner voor de tweede keer asiel in België op 10 juli 2014.*

In 2003 of 2004 ging u samenwonen met uw huidige partner, maar u hield dit aanvankelijk verborgen voor uw familie aangezien u zelf moslima en van Tsjetsjeense origine was, terwijl uw partner een Georgische christen was. Uit de relatie werd op 17 april 2008, in Sint-Petersburg, uw zoon G.(...) geboren. Een maand na diens geboorte zou u zich tot het christendom bekeren. Via derden vernam uw familie één en ander, waarna u door hen met de dood werd bedreigd. Zo werd u meermaals telefonisch bedreigd door uw broer M.(...). In december 2009 diende u bij de Russische autoriteiten klacht in tegen uw familie. Het onderzoek naar aanleiding van deze klacht werd in februari 2010 stopgezet toen bleek dat de verblijfplaats van uw familieleden niet kon worden vastgesteld. U leefde intussen ondergedoken in Sint-Petersburg en veranderde periodiek van adres. In april 2010 vernam u van uw moeder dat uw broer M.(...) naar u op zoek was en al verschillende contactpersonen had aangesproken om u te vinden. Uw moeder wist u nog te vertellen dat uw broer en neven banden hadden met "kadyrovtsi" en dat u zou worden teruggevonden via de Tsjetsjeense diaspora.

In het kader van onderhavige, in casu tweede aanvraag, beroept u zich – net als uw partner – op dezelfde problemen als voor uw eerste asielaanvraag; uw familie is te weten gekomen dat u in België verblijft en u vreest hen nog altijd omwille van uw relatie met een christen.

In het kader van onderhavige aanvraag leggen uw partner en uzelf de volgende documenten over: een duplicaat van jullie huwelijksakte (origineel), een uittreksel uit een wetboek (outprint), 2 handgeschreven brieven (origineel) en een bundel internetartikels over gemengde huwelijken en de daaruit voortvloeiende problemen voor echtelieden.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (Verklaring Meervoudige aanvraag, DVZ, 2e AA, rubriek 15). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er niet in slaagde uw relaas aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, (u vreest nog steeds uw familie omwille van uw relatie/huwelijk met een christen), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, (uw huwelijksakte, een uittreksel uit het Russisch wetboek in verband met de naamgeving van kinderen, 2 handgeschreven brieven en een bundel internetartikels) moet worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte (document 1, groene map) werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag overlegd. Weliswaar bewijst het document uw formele band met uw huidige partner, maar het werpt geen ander licht op eerder gedane vaststellingen, waarbij geoordeeld werd dat u de problemen ten gevolge van deze band niet aannemelijk kon maken. Het overlegde uittreksel uit het Russisch wetboek (document 2, groene map) biedt mogelijk wel een afdoende verklaring voor het feit dat uw zoon uw naam draagt, maar ook dit document werpt geen ander licht op de negatieve vaststellingen in uw asielrelaas omtrent de door u voorgehouden problemen. De 2 overlegde brieven (documenten 3 en 4, groene map) kunnen evenmin overtuigen; dergelijke documenten kunnen immers niet beschouwd worden als neutrale of betrouwbare bronnen, aangezien ze zijn geschreven door personen met wie u (of uw partner) banden heeft. De bundel overlegde internetartikels (document 5, groene map) ten slotte bevat louter algemene en niet gepersonaliseerde informatie. Dergelijke informatie is enkel dienstig wanneer het asielrelaas geloofwaardig, coherent en plausibel is, wat in casu niet het geval is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/4, §2, a) en b), 57/6/2, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 2, 3, 5, 6, 7, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de schending van de rechten van verdediging met het recht op tegenspraak, zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht en verlies van aanleg, voert verzoekster aan dat zij wel degelijk afdoende nieuwe elementen heeft aangebracht om haar asielaanvraag te staven, dat er daarenboven thans diverse nieuwe objectieve elementen voorhanden zijn om het ontorechte wantrouwen naar de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag te ontcrachten en meer in het bijzonder de relatie met haar echtgenoot en dat dit alles bovendien wordt aangevuld met nieuwe elementen in verband met gelijkaardige situaties van eerwraak, elementen dewelke volgens verzoekster allen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder afdoende motivatie naast zich neer werden gelegd. Vervolgens onderneemt zij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van gezinssamenstelling dd. 30 september 2014 waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot sedert 16 april 2014 onafgebroken samenwonen op hetzelfde adres, een handgeschreven brief van verzoekster, een fotokopie van de diploma's van verzoekster en haar echtgenoot en een kopie van de inventaris van de stukken in verband met eerwraak zoals overgemaakt naar aanleiding van de tweede asielaanvraag.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekster de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Het oud artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd overigens opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en de inhoud ervan wordt grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze haar rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd tijdens het onderzoek van haar tweede asielaanvraag. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat de rechten van verdediging slechts van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan maar maakt deel uit van het bestuur en moet derhalve de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Ook artikel 6 EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor haar familie omwille van haar relatie/huwelijk met een christen en omwille van haar bekering tot het christendom. In 's Raads arrest nr. 68 327 van 13 oktober 2011 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(...) 2.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij (nog) een relatie heeft met D. Zo wijst de bestreden beslissing dat verzoekster weinig contacten heeft met haar man en hij ook geen problemen heeft met haar familie ondanks de bedreigingen die ten aanzien van hem geuit zouden zijn.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar man inderdaad “minder gevaar loopt en dus minder op de vlucht moet voor haar familieleden, maar toch voldoende om zich overal open te vertonen en gul te zijn met zijn contactgegevens.”

De Raad stelt vast dat verzoekster bevestigt dat haar man eigenlijk geen problemen heeft met haar familie.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij nu minstens drie keer per week met haar echtgenoot contact heeft en dus veel meer dan in het begin. De Raad kan slechts vaststellen dat deze plotse intensivering van de rechtstreekse contacten als weerlegging van een van de motieven van de bestreden beslissing niet overtuigt.

Daar waar de bestreden beslissing er op wijst dat de echtgenoot van verzoekster niet vervoegd heeft in België stelt het verzoekschrift dat de echtgenoot met zijn kwalificaties en een totaal gebrek aan talenkennis in België zijn brood niet kan verdienen. Hij vindt de afweging van het gevaar en de negatieve gevolgen op financieel vlak te zwaar.

De Raad stelt vast dat dit een bevestiging is van de beperkte vrees van de betrokkene en alleszins geen aanwijzing van een huidige en duurzame relatie met verzoekster. Tijdens het gehoor (20 januari 2011, p. 7) stelde verzoekster dat haar man geen beroep uitoefende: “Neen, maar hij doet af en toe iets, hij verdient maar anders durft hij niet te werken.”

De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoekster niet duidelijk kon aangeven op welke basis haar echtgenoot in de Russische Republiek kon verblijven. Hij zou verblijven op basis van een tijdelijke registratie voor zes maanden op basis van zijn huwelijk met verzoekster. Verzoekster stelt tijdens het gehoor (p. 4 en 5) dat haar echtgenoot naar Georgië is teruggekeerd om een visum te krijgen voor drie maanden. Na elke beëindiging moet hij terugkeren naar Georgië. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar echtgenoot inmiddels een verblijfsvergunning voor Rusland bekomen heeft. Zij bepaalt niet nader op welke basis en legt hiervan geen bewijs voor. Haar verklaringen in dit verband blijven derhalve even vaag en weinig overtuigend.

Daar waar de Raad meent dat de huwelijksdatum en het dragen van een ring geen overtuigend motief is stelt de Raad vast dat verzoekster bij het Commissariaat-generaal stelde dat zij geen huwelijksring heeft terwijl zij in haar verzoekschrift stelt dat zij thuis wel een trouwing heeft maar die niet heeft meegenomen naar België.

Daar waar de Raad meent dat een eventueel huwelijk voor de Kerk geen overtuigend motief is stelt de Raad vast dat verzoekster stelt dat zij uiteraard voor de kerk wil trouwen, maar in het dorp van zijn ouders in Georgië en het daarom uitgesteld hebben. Voorheen vermeldde verzoekster gewoon dat zij de tijd niet hadden op te huwen.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat de geboorteakte van de zoon van verzoekster de vader niet vermeldt stelt het verzoekschrift dat er geen tijd voor gemaakt kon worden. Dit overtuigt niet daar verzoekster ongeveer twee jaar na de geboorte van haar zoon het land verlaten heeft.

De bij het verzoekschrift gevoegde foto's hebben geen bewijswaarde. De Raad meent dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De voorlegging van de originele huwelijksakte en een kopie van het paspoort van de echtgenoot is geen weerlegging van de bovenvermelde motieven uit de bestreden beslissing. De Raad schaart zich achter het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij (nog) een relatie heeft met D.

2.3. De bestreden beslissing wijst er op dat de bekering van verzoekster tot het christendom niet overtuigt. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift: "Dit is toch maar logisch als men wil trouwen met een christen." Verder stelt verzoekster dat zij religie eerder als een mannenaangelegenheid beschouwt.

De Raad ziet het vanzelfsprekende niet in van de noodzaak om zich te laten bekeren om te huwen met een christen.

De bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de feiten van vervolging niet overtuigend zijn. De Raad meent dat de situering in de tijd van de feiten geen doorslaggevend motief is, maar verzoekster zou moeten weten of ze één of twee keer op haar woonplaats bedreigd werd. De loutere ontkenning van haar verklaringen is geen weerlegging van dit motief.

In zoverre verzoekster stelt dat zij een niet zo goed geheugen heeft, antidepressiva gebruikt en het moeilijk heeft met data stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit het ter zitting neergelegde getuigschrift waar sprake is van hoofdpijn en geneesmiddelen in dit verband.

2.4. Het incident met betrekking tot het conflict bij haar schoonouders overtuigt evenmin. Er is in de neergelegde brieven sprake van feiten einde oktober en dus later dan het begin van de herfst en onder meer van lichamelijke beledigingen terwijl verzoekster slechts verbale beledigingen vermeldt.

Verzoekster legt ook geen enkel bewijs voor van deze reis, bijvoorbeeld haar internationaal paspoort. Getuigschriften van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door verzoekster aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Dit geldt ook voor de ter zitting neergelegde bijkomende getuigschriften in dit verband.

2.5. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoekster met betrekking tot de brief van de Russische overheden geen details kon verstrekken over de aard van de klacht. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij documenten met precieze info zal proberen te bekomen en te bezorgen. Dit is geen weerlegging van de vaagheid van haar verklaringen. De Raad stelt vast dat zij in dit verband geen bijkomende documenten of informatie voorgelegd heeft.

2.6. Wat de reisweg betreft citeert verzoekster het motief uit de bestreden beslissing en stelt dat zij geen informatie van de smokkelaar kreeg. Dit is geen weerlegging van de vaagheid van haar verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen of niet overtuigende aanvullingen van deze verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete en overtuigende argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het

rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.5.2. Ter staving van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten voor: een duplicaat van haar huwelijksakte, een uittreksel uit een wetboek (outprint), 2 handgeschreven brieven en een bundel internetartikels over gemengde huwelijken en de daaruit voortvloeiende problemen voor echtelieden.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Met betrekking tot de door verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, (u vreest nog steeds uw familie omwille van uw relatie/huwelijk met een christen), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige*

aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen ook de door verzoekster in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven: *"Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, (uw huwelijksakte, een uittreksel uit het Russisch wetboek in verband met de naamgeving van kinderen, 2 handgeschreven brieven en een bundel internetartikels) moet worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte (document 1, groene map) werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag overlegd. Weliswaar bewijst het document uw formele band met uw huidige partner, maar het werpt geen ander licht op eerder gedane vaststellingen, waarbij geoordeeld werd dat u de problemen ten gevolge van deze band niet aannemelijk kon maken. Het overlegde uittreksel uit het Russisch wetboek (document 2, groene map) biedt mogelijk wel een afdoende verklaring voor het feit dat uw zoon uw naam draagt, maar ook dit document werpt geen ander licht op de negatieve vaststellingen in uw asielrelaas omtrent de door u voorgehouden problemen. De 2 overlegde brieven (documenten 3 en 4, groene map) kunnen evenmin overtuigen; dergelijke documenten kunnen immers niet beschouwd worden als neutrale of betrouwbare bronnen, aangezien ze zijn geschreven door personen met wie u (of uw partner) banden heeft. De bundel overlegde internetartikels (document 5, groene map) ten slotte bevat louter algemene en niet gepersonaliseerde informatie. Dergelijke informatie is enkel dienstig wanneer het asielrelaas geloofwaardig, coherent en plausibel is, wat in casu niet het geval is."*

Verzoekster vangt haar verweer aan, stellende dat haar asielaanvraag destijds en thans nog steeds ongeloofwaardig wordt beschouwd en dit in hoofde omdat zij niet aannemelijk zou gemaakt hebben dat zij een relatie heeft en had met de heer M., haar echtgenoot. Zij laat gelden dat haar echtgenoot op het ogenblik van het nemen van de beslissing in het kader van haar eerste asielaanvraag nog niet in België verbleef, hetgeen de situatie uiteraard bemoeilijkt. Thans verblijft haar echtgenoot samen met haar en hun minderjarige zoon G. in België, hetgeen volgens verzoekster duidelijk aantoonbaar is dat zij op een objectieve wijze heeft samengewoond met haar huidige echtgenoot en minderjarig kind. Hieruit alleen al blijkt hun relatie, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat uit de relatie daarenboven destijds een kind werd geboren, hetwelk eveneens een objectief gegeven is dat - indien hieromtrent alsnog zou getwijfeld worden - tevens objectief kan vastgesteld worden door middel van DNA-test. Ook dit gegeven bewijst dat zij en haar echtgenoot een relatie hebben. Verzoekster wijst er voorts op dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag wetgeving heeft overgelegd waaruit blijkt op welke wijze de familienaam wordt toegekend aan een minderjarig kind in geval van gebrek aan huwelijk. Ook deze stukken duiden duidelijk de reden aan waarom haar minderjarige zoon niet de achternaam van haar huidige echtgenoot draagt. Ook dit gegeven komt volgens verzoekster haar geloofwaardigheid ten goede.

Daargelaten het feit dat een huwelijksband, het samen hebben van een kind en het thans feitelijk samenwonen in België niet vermag afbreuk te doen aan de appreciatie in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag dat zij niet aannemelijk maakte dat zij op dat ogenblik nog een actuele en duurzame relatie onderhield met haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de formele band tussen verzoekster en haar echtgenoot, die wordt aangetoond door de huwelijksakte, op zich niet wordt betwist, noch het feit dat de familie van verzoekster moslim is en deze van haar echtgenoot christen, en dat bovendien wordt gesteld dat het thans overlegde uittreksel uit het Russisch wetboek mogelijk wel een afdoende verklaring biedt voor het feit dat verzoeksters zoon haar naam draagt, doch op goede gronden wordt geoordeeld dat verzoekster ook in het kader van haar tweede asielaanvraag voorts geen elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerder gedane vaststellingen op grond waarvan werd geoordeeld dat zij de voorgehouden problemen met haar familie niet aannemelijk kon maken.

De argumentatie in het verzoekschrift waar verzoekster haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven opnieuw herhaalt en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde door haar geschreven brief, kan bezwaarlijk afdoende worden geacht om haar geloofwaardigheid te herstellen. Er kan immers niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Ook met de verwijzing naar de door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag bijgebrachte rapporten en artikelen waaruit moet blijken dat in verzoeksters regio van herkomst talloze gevallen bekend zijn van eerwraak, dat zelfs president Kadarov openlijk toegeeft voorstander te zijn van de eerwraak, dat de Islamitische wetten er fundamentalistischer worden en dat de diverse overheden geen actie ondernemen tegen het uitvoeren van de eerwraak, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat haar relaas waarheidsgetrouw zou zijn en dat zij eerwraak vanwege haar familie zou dienen te vrezen omwille van haar huwelijk met een christen en haar beweerde bekering tot het christendom. Dergelijke algemene informatie over het land van herkomst is immers enkel dienstig ter ondersteuning van een geloofwaardig, coherent en plausibel relaas, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. De door verzoekster bijgebrachte brieven waaruit blijkt dat ten aanzien van haar bedreigingen werden geuit, vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter en kunnen bezwaarlijk als objectieve bewijsstukken worden aanvaard aangezien ze zijn geschreven door personen met wie verzoekster of haar partner banden heeft en die dus allerminst beschouwd kunnen worden als neutrale of betrouwbare bronnen. De diploma's van verzoekster en haar echtgenoot zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas.

Daar verzoekster er aldus niet in slaagt een gegronde vrees omwille van haar huwelijk aannemelijk te maken, wordt evenmin een schending van de artikelen 2, 3, 5, 7, 8 en 9 EVRM aangetoond. De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.6.1. In zoverre verzoekster het hoorrecht geschonden acht, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.6.2. *In casu* wordt verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

2.6.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

2.6.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster slechts op algemene wijze de schending van het hoorrecht aanvoert doch niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag. Verzoekster toont evenmin concreet aan welke van haar in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen of neergelegde documenten verduidelijkend zouden behoeven in een persoonlijk gehoor door het Commissariaat-generaal.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-

generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In de mate verzoekster de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande *in casu* het geval is en verzoekster toont dit evenmin aan.

2.8. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek ten gronde, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS